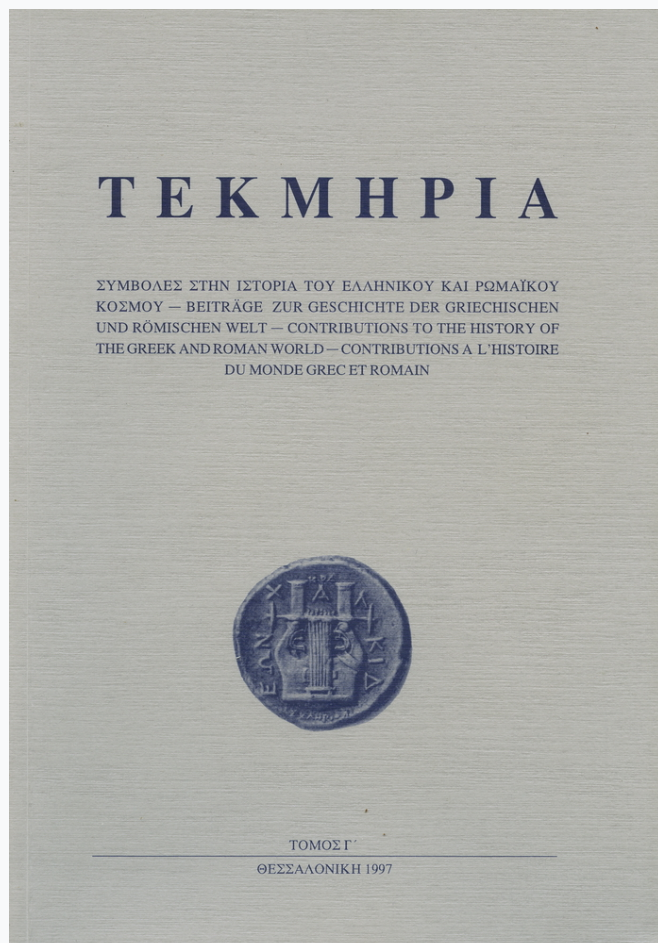


Tekmeria

Vol 3 (1997)



Έπίγραμμα από τη Βέροια τῶν Ἀντιγονιδῶν

Θ. Ν. ΠΑΖΑΡΑΣ , Μ. Β. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

doi: [10.12681/tekmeria.122](https://doi.org/10.12681/tekmeria.122)

To cite this article:

ΠΑΖΑΡΑΣ Θ. Ν., & ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ Μ. Β. (1997). Έπίγραμμα από τη Βέροια τῶν Ἀντιγονιδῶν. *Tekmeria*, 3, 71–78.
<https://doi.org/10.12681/tekmeria.122>

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΕΡΟΙΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΓΟΝΙΔΩΝ*

Τὸ 1975, κατὰ τὴν ἀνασκαφὴ ἀπὸ τὸν Θεοχάρη Παζαρά τοῦ οἰκοπέδου Β. Βασίλογλου ἐπὶ τῆς παρόδου τῆς ὁδοῦ Ἑδέσσης στὴν Βέροια (Ο.Τ. 212), ἤλθε στὸ φῶς ἀνάστροφα τοποθετημένο σὲ δεύτερη χρῆση πεσσόσχημο βάθρο ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο (εἰκ. 1). Ἡ βάση του κοσμεῖται μὲ πλίνθο καὶ περιθέον κοιλόκυρτο κυμάτιο (εἰκ. 2). Διαστάσεις: ὕψος: 0,48, μῆκος βάσεως: 0,82, πλάτος βάσεως: 0,35, μῆκος ἄνω ἐπιφανείας: 0,73, πλάτος ἄνω ἐπιφανείας: 0,26.¹ Σὲ μία ἀπὸ τὶς στενὲς πλευρὲς του εἶναι χαραγμένη ὀκτάστιχη ἐπιγραφή τοῦ τρίτου αἰῶνος π.Χ. Ὑψος γραμμάτων: 0,008-0,016. Διάστιχο: 0,01 (εἰκ. 3).

Πάν καὶ ἐν Ἀρκαδίαι μέγα τίμιος, ἀλλὰ
πόθος με πνεῦμα Μακεδονίαι σύμμαχον ἡγάγετο,
Ἱπποκλέους δὲ ἀρετά με τεθαλότα καὶ νέον ὦδε
4 θῆκὲ γέ τε ἐκ προγόνων κισσὸν ἀναψάμενος.
Ἀθάνατος βασιλεῖ(ο)ς ἐπεὶ χάρις ἄδε Φιλίππου
καὶ τέκνων τέκνοις αἰδίῳ ἐδόθη
καὶ κτεάνων ἀτελὲς δόμος, ἅτε ἐπίσημος,
8 Ἀντιγόνου φάμα τόνδε ἐφύλαξεν νόμον.

Στ. 2: Τὸ ἕκτο καὶ ἑβδομο γράμμα τοῦ στίχου εἶναι χαραγμένα στὸ διάστιχο τῶν στίχων 1-2. Στ. 5: ΒΑΣΙΛΕΙΕΣ ὁ λίθος, προφανῶς ἀπὸ παραδρομὴ τοῦ χαρακτῆ, ἀντὶ τοῦ βασίλειος.

* Χάριτες ὀφείλομε στὸν Γάλλο συνάδελφο L. Dubois, ὁ ὁποῖος συνέβαλε στὴν ὀρθὴ κατανόηση τοῦ πέμπτου στίχου καὶ τὸν ὅποιον καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς εὐχαριστοῦμε.

1. Π. Λαζαρίδη, “Βυζαντινά, μεσαιωνικά καὶ νεότερα μνημεῖα Κεντρικῆς καὶ Δυτικῆς Μακεδονίας”, ΑΔ 30 (1975), Μέρους Β₂ - Χρονικά 268. Πρβλ. Ἰ. Τουράτσογλου, ΑΔ 30 (1975), Μέρους Β₂ - Χρονικά 261.

Τὸ ἐπίγραμμα, ἀποτελούμενο ἀπὸ τέσσερα ἐλεγειακὰ δίστιχα, εἶναι γραμμένο σὲ συμβατικὴ δωρικὴ διάλεκτο μὲ μόνη παρέκκλιση τὸν ἀττικὸ τύπο *ἡγάγετο* στὸν δεύτερο στίχο ἀντὶ τοῦ ἀναμενόμενου *ἀγάγετο*² καὶ τὴν χρῆση, στὸν ἴδιο στίχο, τοῦ τεχνητοῦ τύπου *Μακηδονίαι* ἀντὶ τοῦ *Μακεδονίαι*, ποὺ εἶναι ἀσύμβατος μὲ τὸ μέτρο.³

Τὸ κείμενο θὰ μπορούσε νὰ ἀποδοθεῖ σὲ ἐλεύθερη μετάφραση ὡς ἑξῆς:

“(ἐγὼ) Ὁ Πάν καὶ στὴν Ἀρκαδία ἀπολαύω μεγάλων τιμῶν, ἀλλὰ ἐπιθυμία μὲ ἔφερε ὡς (θεῖο) πνεῦμα σύμμαχο τῆς Μακεδονίας, ἥ δὲ ἀρετὴ τοῦ Ἴπποκλέους (=ὁ Ἴπποκλῆς) θαλερὸν καὶ νέον ἐδῶ μὲ ἔστησε, προσδένοντας (στὴν κεφαλῇ μου) τὸν προγονικὸ κισσό. Ἐπειδὴ ἀθάνατη ἡ βασιλικὴ τούτῃ χάρις τοῦ Φιλίππου καὶ στῶν τέκνων τὰ τέκνα αἰώνια δόθηκε καὶ ὁ οἶκος (τοῦ Ἴπποκλέους) εἶναι ἀτελὴς ὡς πρὸς τὶς κτήσεις (του), καθότι ἐπίσημος, ἡ φήμη τοῦ Ἀντιγόνου (=ὁ Ἀντίγονος) διαφύλαξε τοῦτον τὸν νόμο”.

Τὸ ἐπίγραμμα ὑποτίθεται ὅτι ἐκφωνεῖται ἀπὸ τὸ “φθεγγόμενο” μνημεῖο,⁴ τὸ ὁποῖο, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ κείμενο, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ἀπεικόνιση τοῦ Πανὸς ἰδρυμένη ἐπάνω στὸ βάθρο. Ἡ διαπίστωση αὕτῃ θέτει δύο “ἀρχιτεκτονικῆς” φύσεως ζητήματα: α) γιατί τὸ ἐπίγραμμα εἶναι χαραγμένο σὲ στενὴ ὄψη τοῦ βάθρου; β) πῶς ἡ “εἰκὼν” τοῦ θεοῦ ἦταν στημένη στὸ βάθρο;

Ἡ κατ’ ἀρχὴν εὐλόγη ὑπόθεση ὅτι πρόκειται γιὰ ἀρχιτεκτονικὸ μέλος, μέτωπο παραστάδος, ἀναιρεῖται ἀπὸ τὴν ἀπουσία ἐπιφανείας ὥσεως καὶ τὴν παρουσία τοῦ κυματίου καὶ στὶς τέσσερες πλευρὲς τῆς βάσεως τοῦ βάθρου.⁵ Τὸ γεγονός αὐτὸ ὁδηγεῖ ἀναπόδραστα στὸ συμπέρασμα ὅτι πρόκειται γιὰ ἐλεύθερη κατασκευὴ. Ἡ ἐπιλογὴ στενῆς πλευρᾶς ὡς κυρίας ὀψεως πρέπει ἄρα νὰ σχετίζε-

2. Γιὰ ἀνάλογη παρέκκλιση σὲ σύγχρονο ἐπίγραμμα τῆς Βέροιας, βλ. SEG 24 (1969) 503, στ. 1: *ἦν* ἀντὶ τοῦ ἀναμενόμενου *ἄν*.

3. Πρβλ. Χρυσούλας Σαατσόγλου-Παλιαδέλη, *Τὰ ἐπιτάφια μνημεῖα ἀπὸ τῆ μεγάλης τοῦμπα τῆς Βεργίνας* (Θεσσαλονίκη 1984) 24-26, ἀρ. 2.

4. Βλ. Margherita Guarducci, *L'epigrafi greca dalle origini al tardo impero* (Ρώμη 1987) 256 καὶ M. Burzachechi, *Epigraphica* 24 (1962) 3-54. Δὲν εἶναι ἴσως τυχαῖο ὅτι καὶ ὁ Μιλτιάδης ἀπαθανάτισε τὴν νίκη του στὸν Μαραθῶνα, τὴν ὁποία ὀφείλε στὸν “τραγόπουν” θεό, μὲ φθεγγόμενο ἄγαλμα τοῦ Πανός, ὅπως γνωρίζομε ἀπὸ τὸ σχετικὸ ἐπίγραμμα τοῦ Σιμωνίδου (Σιμωνίδου, *Fragmenta* 133 Bergk).

5. Γιὰ τὶς βάσεις τῶν ἐλληνικῶν ἀγαλμάτων, βλ. Margrit Jacob-Felsch, *Die Entwicklung griechischer Statuenbasen und die Aufstellung der Statuen* (Waldsassen 1969), ἰδιαίτερα δὲ γιὰ τὴν ἐλληνιστικὴ περίοδο, βλ. Inga Schmidt, *Hellenistische Statuenbasen* (Φραγκφούρτη-Βερολίνο 1995).

ται μὲ τὴν στάση τοῦ εἰκονιζομένου Πανός⁶ ἢ (καί) ἐνδεχομένως μὲ τὴν λοιπὴ διαμόρφωση τοῦ χώρου ὅπου ἦταν ἰδρυμένο τὸ βάθρο. Ἐπὶ παραδείγματι, θὰ ἦταν δυνατόν νὰ φαντασθεῖ κανεὶς τὴν ὑπαρξὴ σὲ μικρὴ ἀπόσταση δεύτερου ἀντωποῦ ἀντίστοιχου βάθρου, ὅπως στὴν ἀποκατάσταση τοῦ μνημείου τῆς Εὐρυδίκης στὶς Αἰγέες, χωρὶς βέβαια τὴν συνεκτικὴ ἐξέδρα.⁷

Δυσεπίλυτο εἶναι τὸ ζήτημα ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν ἀπουσία ἐνδείξεων γιὰ τὸν τρόπο στηρίξεως τῆς ἀπεικονίσεως τοῦ Πανός στοῦ βάθρο, καθὼς στὴν λεία ἄνω ἐπιφάνεια δὲν ὑπάρχει τόρμος ποὺ θὰ ὑποδεχόταν πλίνθο λίθινου γλυπτοῦ οὔτε διακρίνονται ἵχνη πελμάτων ὑποδοχῆς χάλκινου ἀγάλματος. Ἐξ ἄλλου, ἡ θέσις χαράξεως τοῦ ἐπιγράμματος στοῦ ἀναμενόμενο ὕψος ἀποκλείει — δεδομένων μάλιστα καὶ τῶν τεχνικῶν δυνατοτήτων τῆς ἐποχῆς — τὴν ὑπόθεση “χειρουργικῆς” ἀφαίρέσεως, συνεπεία δεύτερης χρήσεως, λεπτῆς πλάκας τῆς ἄνω ἐπιφάνειας μὲ τὸν τόρμο ἢ τὰ πέλματα. Ἡ λύσις ἴσως πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνση ἀρχικῆς παρουσίας ἄλλου στοιχείου, σήμερα χαμένου, ὅπου καὶ ἡ πλίνθος τοῦ ἀγάλματος. Εἶναι μάλιστα πολὺ πιθανὸν στὴν πλίνθο τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πανός νὰ διαμορφωνόταν καὶ ἡ ἐπίστεψη τοῦ βάθρου ἀπὸ κοιλόκυρτο κυμάτιο, ἀντίστοιχο μὲ αὐτὸ τῆς βάσεως, ὁπότε θὰ προέκυπτε ἓνα σύνθετο βάθρο.⁸ Ἡ ἀπουσία ἐμφανῶν ἱχνῶν ἀναθυρώσεως στὴν ἄνω ἐπιφάνεια δὲν ἀποκλείει αὐτὴν τὴν ὑπόθεση, καθὼς ὑπάρχουν περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες πλίνθοι ἀγαλμάτων ἀπλῶς στηρίζονται ἐπάνω στοῦ βάθρου, ἐνδεχομένως δὲ γίνεται χρῆσις συνδετικοῦ ὑδραυλικοῦ κονιάματος ἢ γύψου.⁹

Στὸ ἐπίγραμμα ὁ Πάν, λαμβάνοντας τὸν λόγο, δηλώνει ὅτι, ἂν καὶ ἀπέλαυε καὶ στὴν Ἀρχαία μεγάλων τιμῶν, κατελήφθη ἀπὸ σφοδρὴ ἐπιθυμία νὰ ἔλθῃ ὡς θεῖο πνεῦμα σύμμαχο τῆς Μακεδονίας. Τὴν εἰκόνα του ἀνέθεσε ὁ Ἱπποκλῆς, ὁ

6. Ἀπεικόνισις “ἐν κινήσει”, ὅπως π.χ. στοῦ ἀγαλματίδιου ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία (*LIMC* VIII 2, 615, ἀρ. 33) ἢ “ἐν στάσει”, ὅπως π.χ. στοῦ ἀγαλματίδιου ἀπὸ τὴν Ἀνδριτσaina (*LIMC* VIII 2, 616, ἀρ. 55).

7. Χρυσούλας Σαατσόγλου-Παλιαδέλη, “Σκέψεις μὲ ἀφορμὴ ἓνα εὔρημα ἀπὸ τὰ Παλατίσια”, *Ἀρχαία Μακεδονία* V, I (Θεσσαλονίκη 1993) 1339-71 καὶ ιδίως σχέδιο 7, σ. 1370).

8. Βλ. π.χ. ἀνάλογα βάθρα ἀπὸ τὴν Δῆλο τοῦ τέλους τοῦ Β' αἰ. π.Χ. Inga Schmidt (σημ. 5) σ. 340-41, ἀρ. IV. 1.76, εἰκ. 57, 212, 260 καὶ σ. 343-44, ἀρ. IV.1.80, εἰκ. 59 καὶ 62.

9. Βλ. Sheila Adam, *The Technique of Greek Sculpture in the Archaic and Classical Periods* (Ὁξφόρδη 1966) 81-82, πρβλ. Uta Kron, “Eine Pandion-Statue in Rom mit einem Exkurs zu Inschriften auf Plinthen”, *JdAI* 92 (1977) 160.

ὁποῖος δὲν εἶναι γνωστός ἀπὸ ἄλλου. Σ' αὐτὴν ὁ Πάν παριστάνεται νέος καὶ “θαλερός” στεφανωμένος μὲ κισσό. Ὁ κισσός, ὅπως καὶ τὸ ἄλλο “διονυσιακὸ” φυτὸ, ἡ ἄμπελος, εἰκονίζεται συχνὰ μὲ τὸν θεὸ αὐτόν,¹⁰ σὲ ἐπίγραμμα δὲ τοῦ Θεοκρίτου ὁ Πρίαπος, ὡς σύντροφος τοῦ Πανός, περιγράφεται ἀκριβῶς ὅπως καὶ ὁ Πάν τοῦ ἐπιγράμματος τῆς Βέροιας *κισσόν ἐφ' ἡμερτῶ κρατὶ καθαπτόμενος*.¹¹

Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει στὸ δεύτερο ἥμισυ τοῦ ἐπιγράμματος ἡ μεταφορὰ νομικῶν ἐννοιῶν σὲ ποιητικὸ λόγο. Ἡ φράση *χάρις ἄδε ... καὶ τέκνων τέκνοις αἰδίδως ἐδόθη καὶ κτεάνων ἀτελὲς δόμος* παραπέμπει στὸν γνωστὸ ἀπὸ μακεδονικὲς βασιλικὲς “δωρεές” τύπο *δίδωσι δὲ καὶ ἀτέλειαν αὐτῶι καὶ ἐκγόνουις καὶ εἰσάγοντι καὶ ἐξάγοντι τῶν ἐπὶ κτήσει*¹² ἢ *ἀτέλειαν ἔδωκεν πάντων αὐτῶι καὶ ἐγγόνουις καὶ εἰσάγοντι καὶ ἐξάγοντι καὶ πωλοῦντι καὶ ὠνουμένωι πλὴν ὅσα ἐπ' ἐμπορίαι*,¹³ παράφραση τοῦ ὁποῖου διαβάζομε στὴν περιγραφὴ ἀπὸ τὸν Ἀρριανὸ τῶν τιμῶν ποὺ ἀπένειμε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος στοὺς νεκροὺς τῆς μάχης τοῦ Γρανικοῦ καὶ στὶς οἰκογένειές τους: *γονεῦσι δὲ αὐτῶν καὶ παισὶ τῶν τε κατὰ τὴν χώραν ἀτέλειαν ἔδωκε καὶ ὅσαι ἄλλαι ἢ τῷ σώματι λειτουργίαι ἢ κατὰ τὰς κτήσεις ἐκάστων εἰσφοραί*.¹⁴ Στὸ ἐπίγραμμα ἡ ἔκφραση *αὐτῶι καὶ ἐκγόνουις (ἐγγόνουις)* μεταφέρεται ὡς *τέκνων τέκνοις αἰδίδως* καὶ ἡ ἔκφραση *ἀτέλειαν ... τῶν ἐπὶ κτήσει (κατὰ τὰς κτήσεις)* ὡς *κτεάνων ἀτελὲς δόμος*, ἀλλὰ τὸ νόημα εἶναι τὸ ἴδιο. Εἶναι γνωστὸ ὅτι προνομίων ἀναλόγων πρὸς τοῦ Ἱπποκλέους ἀπέλαυναν στὴν Βέροια οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀργότερα καὶ ἐκεῖνοι τοῦ Ἡρακλέους Κυναγίδα.¹⁵

Ἡ ἀτέλεια παραχωρήθηκε στὸν ἐπιφανῆ οἶκο (*δόμος ... ἐπίσημος*) τῶν προγόνων τοῦ Ἱπποκλέους ἀπὸ ἓνα βασιλέα Φίλιππο, ποὺ πιθανώτατα δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Φίλιππο Β'. Ἡ διατήρησή της ἀπὸ ἓνα βασιλέα Ἀντίγονο —τὸν

10. Πρβλ. *LIMC* VIII 2, 616, ἀρ. 42, 619, ἀρ. 78 καὶ 624, ἀρ. 166. Γιά κοινὴ λατρεία Πανός καὶ Διονύσου, βλ. Πανσ. 2.24.6, πρβλ. *RE, Suppl.* 8 (1956) 1001.

11. *Παλ. Ἀνθ.* 9.338.

12. M.B. Hatzopoulos, *Macedonian Institutions under the Kings* (“MEΛETHMATA” 22, Ἀθήνα 1996) τ. II 43-45, ἀρ. 20.

13. Γουλίας Βοκοτοπούλου, “Ὁ Κάσσανδρος, ἡ Κασσάνδρεια καὶ ἡ Θεσσαλονίκη”, *Μνήμη Μανόλη Ἀνδρόνικου* (Θεσσαλονίκη 1997) 39-50.

14. Ἀρριανοῦ, *Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασις* 1.16.5. Γιά τὸ ὅλο θέμα, βλ. διεξοδικὰ M.B. Hatzopoulos, *Macedonian Institutions under the Kings* (“MEΛETHMATA” 22, Ἀθήνα 1996) τ. I 437-40.

15. Hatzopoulos (σημ. 12, ἀνωτέρω) 28-30, ἀρ. 8.

Ἀντίγονο Γονατᾶ ὅπως προκύπτει τόσο ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, ποὺ χρονολογοῦν τὴν ἐπιγραφή στὰ μέσα τοῦ Γ΄ αἰ. π.Χ. ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν συσχετισμὸ μὲ τὸν Πᾶνα, γιὰ τὸν ὁποῖον γίνεται ἐκτενέστερα λόγος κατωτέρω —καίτοι λογικὴ ἀπόρροια τοῦ “αἰδίου” τῆς χαρακτῆρος, κρίθηκε ἀπὸ τὸν Ἴπποκλῆ ἄξια μνείας ἐξ ἴσου μὲ τὴν ἀρχικὴ παραχώρηση, διότι ἡ ἀνάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ γόνο ἄλλης δυναστείας, τῶν Ἀντιγονιδῶν, μετὰ μακρὰ περίοδο δυναστικῶν μεταβολῶν, εἰσβολῶν, ταραχῶν, ἀκόμη καὶ ἀναρχίας, ἦταν φυσικὸ νὰ γεννᾷ τὶς μεγαλύτερες ἀνησυχίες σὲ προνομιούχους ἄλλων ἐποχῶν.

Θὰ μπορούσε νὰ γίνει ἡ σκέψη ὅτι ἡ διαιώνιση τῆς μνήμης τῆς βασιλικῆς μεγαλοδωρίας μὲ ἰδρυση μνημείου τοῦ Πανὸς ὀφείλεται σὲ κάποια σχέση τοῦ Ἴπποκλέους καὶ τῶν προγόνων του μὲ τὴν λατρεία τοῦ θεοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν Ἀρκαδία. Πράγματι, ὁ φιλομακεδονικὸς προσανατολισμὸς μέρους τουλάχιστον τῶν Ἀρχάδων καὶ ἡ πολιτικὴ ὑποστήριξη τοῦ Φιλίππου Β΄ πρὸς αὐτοὺς παραδίδονται ἀπὸ ἀρκετὲς φιλολογικὲς πηγές. Ἐν τούτοις συγκεκριμένες κοινὲς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις Μακεδόνων καὶ Ἀρχάδων δὲν μαρτυροῦνται, ἡ δὲ Ἀρκαδία παρέμεινε οὐδέτερη κατὰ τὴν τελικὴ σύγκρουση στὴν Χαιρώνεια.¹⁶ Αὐτὸ βέβαια δὲν ἀποκλείει τὴν συμμετοχὴ μεμονωμένων Ἀρχάδων στὰ στρατεύματα τοῦ Φιλίππου καὶ τὴν μετέπειτα ἐγκατάσταση κάποιου ἀπὸ αὐτοὺς στὴν Βέροια, ὅπως καὶ τόσων ἄλλων Ἑλλήνων, στοὺς ὁποίους ὁ Μακεδὼν βασιλεὺς καὶ οἱ διάδοχοί του ἐπιδαψίλευσαν τιμές, γαίης καὶ προνόμια.¹⁷ Τὸ κείμενο ἐν τούτοις δὲν συνδέει ρητῶς τὴν “ἐπιφάνεια” τοῦ Πανὸς στὴν Μακεδονία μὲ γεγονὸς τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου Β΄, ὥστε δὲν ἐπιβάλλεται ἡ ὑπόθεση ἀμάρτυρης ἀπὸ ἄλλου παρεμβάσεως τοῦ θεοῦ ὑπὲρ τῶν Μακεδόνων σὲ μάχη ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ ἐπιλογὴ τοῦ Πανὸς ὀφείλεται στὸ πολὺ πιὸ πρόσφατο γεγονὸς ὅτι ὁ θεὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦταν ἤδη ἀγαπητὸς καὶ σὲ παλαιότερους Μακεδόνες βασιλεῖς, ἀναδείχθηκε ὡς ὁ κατ’ ἐξοχὴν προστάτης τοῦ Ἀντιγόνου Γονατᾶ. Οἱ σχετικὲς μαρτυρίες ἀφθονοῦν.¹⁸ Γνωστὲς εἶναι δύο σειρὲς νο-

16. S. Dušanić, *The Arcadian League of the Fourth Century* (Βελιγράδι 1970) 309-311 (στὴν σερβικῇ μὲ ἐκτενῆ ἀγγλικὴ περίληψη).

17. Βλ. μεταξὺ ἄλλων, B. Funck, “Zu Landschenkungen hellenistischer Könige”, *Klio* 60 (1978) 47-49 καὶ, ἰδιαίτερα γιὰ τὴν Βέροια, [Ψευδο-] Αἰσχίνου, *Ἐπιστολαί* 12.8.

18. Οἱ μαρτυρίες, ποὺ ἀφοροῦν στὸν Ἀρχέλαο καὶ τὸν Ἀμύντα Γ΄, ἔχουν συγκεντρωθεῖ ἀπὸ τὸν M. Launey, *Recherches sur les armées hellénistiques* (Παρίσι 1987²) τ. II 934·

μισμάτων, μία ἀργυρῶν τετραδράχμων πού φέρουν στὸν ἐμπροσθότυπο μακεδονικὴ ἀσπίδα μὲ κεφαλὴ Πανὸς ὡς ἐπίσημο καὶ στὸν ὀπισθότυπο τὴν Ἀθηνᾶ “Ἀλκίδημο” καὶ τὴν ἐπιγραφὴ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ καὶ ἄλλη χαλκῶν ὑποδιαίρεσεων τοῦ ὀβολου πού φέρουν κεφαλὴ Ἀθηνᾶς στὸν ἐμπροσθότυπο καὶ στὸν ὀπισθότυπο τὰ γράμματα ΒΑ καὶ τὸ μονόγραμμα τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ ἰδίως εἰκονίζουν τὸν Πᾶνα νὰ κοσμεῖ τρόπαιο.¹⁹ Ἐξ ἄλλου, στὴν αὐλὴ τοῦ βασιλέως καὶ προφανῶς κατ’ ἐντολὴν τοῦ Ὁ Ἀρστος ὁ Σολεὺς συνέθεσε ὕμνο ἀφιερωμένο στὸν θεό.²⁰ Τέλος εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ἀντίγονος Γονατᾶς ἰδρύσε τὸ 245 π.Χ. στὴν Δῆλο τὴν ἐορτὴ τῶν Πανείων.²¹

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἰδιαίτερης εὐλάβειας τοῦ Ἀντιγόνου πρὸν τὸν Πᾶνα πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ στὴν περιφανὴ νίκη του ἐπὶ τῶν Γαλατῶν τὸ 277 π.Χ. στὴν Λυσιμάχεια, τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς ἀπέδωσε σὲ παρέμβαση τοῦ θεοῦ.²² Ὁ συσχετισμὸς ἀμφισβητήθηκε, ἐπειδὴ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ θεοῦ δὲν μαρτυρεῖται ρητῶς στὴν ἐπιγραφὴ τῆς μάχης καὶ ἐπειδὴ στὸν ὀπισθότυπο μερικῶν χαλκῶν νομισμάτων εἰκονίζεται “ἄφλαστον” (κόσμημα πρύμνης) δίπλα στὸ τρόπαιο, ἔνδειξη γιὰ ὀρισμένους μελετητὲς ὅτι πρόκειται γιὰ ναυτικὴ νίκη.²³ Τὸ “ἐκ τῆς σιωπῆς” ἐπιχείρημα δὲν εἶναι ἰσχυρὸ στὴν περίπτωση αὐτὴν, διότι διασώζεται μόνον μία ἐπιγραφὴ τῆς μάχης στὴν ἀδέξια περίληψη τῶν *Φιλιππικῶν* τοῦ Πομπηίου Τρώγου ἀπὸ τὸν Ἰουστῖνο.²⁴ Ἡ δὲ παρουσία τοῦ ναυτικοῦ συμβόλου ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν ἀφήγηση τοῦ Λατίνου συγγραφέως.

Οἱ Γαλάτες φορτωμένοι μὲ λεία ἀπὸ τὸ βάσει σχεδίου ἐγκαταλελειμμένο στρα-

πρβλ. καὶ Ph. Borgeaud, *Recherches sur le dieu Pan* (Πώμη 1979) 169, σημ. 135, H.P. Laubscher, “Hellenistische Herrscher und Pan”, *AM* 100 (1985) 336-45.

19. Βλ. διεξοδικὴ συζήτηση αὐτῶν τῶν νομισμάτων στὸ ἄρθρο τοῦ Laubscher (σημ. 18, ἀνωτέρω) 341-45.

20. Βλ. W.W.Tarn, *Antigonos Gonatas*, Oxford 1913 [1969], 174; 226; π.χ. σημ. 25.

21. Βλ. πρόσφατα K. Buraselis, *Das hellenistische Makedonien und die Ägäis* (Μόναχο 1982) 143-45.

22. Laubscher (σημ. 17, ἀνωτέρω) 340, σημ. 41 καὶ 345, πρβλ. E.L. Brown, “Antigonos Surnamed Gonatas”, *Arktouros, Hellenic Studies Presented to M.W. Knox* (Βερολίνο-Νέα Ὑόρκη 1979) 299-307.

23. Βλ. Launey (σημ. 17, ἀνωτέρω) 935, G. Nachtergaele, *Les Galates en Grèce et les Sotéria des Delphes* (Βουξέλλες 1977) 177-79, Borgeaud (σημ. 18, ἀνωτέρω) 169, σημ. 135 καὶ F.W. Walbank, ἐν N.G.L. Hammond - F.W. Walbank, *A History of Macedonia III* (Ὁξφόρδη 1988) 256, σημ. 5.

24. Ἰουστ. 25.1.1-2.7.

τόπεδο τοῦ Ἀντιγόνου ἐτράπησαν πρὸς τὴν παραλία γὰρ νὰ λεηλατήσουν καὶ τὰ ἐκεῖ προσορμισμένα πλοῖα τοῦ βασιλέως, ποὺ νόμιζαν ἀφύλακτα. “Ἐκεῖ, ἐνῶ διαρπάζουν χωρὶς καμμία προφύλαξη τὰ πλοῖα κατακόπτονται ἀπὸ τοὺς κωπηλάτες καὶ μέρος τοῦ στρατοῦ ποὺ εἶχε καταφύγει ἐκεῖ σὺν γυναξὶ καὶ τέκνοις...”. Τέτοια ἦταν ἡ πανωλεθρία τῶν πανικόβλητων ἀπὸ τὴν αἰφνίδια ἐπίθεση Γαλατῶν, ὥστε ἡ εἶδησὶς τῆς ἑξασφάλισε στὸν Ἀντίγονο τὴν εἰρήνην ὅχι μόνον μὲ τοὺς Γαλάτες ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἄλλους γειτονικοὺς βαρβάρους ποὺ ἀπειλοῦσαν τὴν καθημαγμένη Μακεδονία. Στὴν νίκη αὐτὴν, ποὺ ἀπῆλλαξε τὴν χώρα ἀπὸ ἐφιάλτη ἐτῶν, ὀφείλει ὁ Ἀντίγονος τὴν ἀποδοχὴ του ὡς βασιλέως ἀπὸ τοὺς Μακεδόνες καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀπαθανάτιζε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ μνημεῖο τοῦ Πανός, ποὺ πόθος τὸν εἶχε φέρει “πνεῦμα Μακεδονίαι σύμμαχον”.²⁵

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Θεοχάρης Ν. Παζαροῦς

Κέντρον Ἑλληνικῆς καὶ Ρωμαϊκῆς Ἀρχαιότητος
Ἐθνικὸν Ἰδρυμα Ἑρευνῶν

Μιλτιάδης Β. Χατζόπουλος

25. Βλ. τώρα τὸ ἀπόσπασμα τοῦ ὕμνου τοῦ Ἀράτου, A. Barigassi, “Un frammento dell’ inno a Pan di Arato” *RhM* 117 (1974) 221-46.

RÉSUMÉ

Une épigramme de Béroia du temps des Antigonides

Sur un socle de statue découvert remployé dans un édifice paléochrétien à Béroia est inscrite une épigramme en quatre distiques élégiaques. C' est le dieu Pan, dont le socle portait la statue, qui prend lui-même la parole pour annoncer que, malgré les honneurs dont il était entouré en Arcadie, il avait voulu venir en allié en Macédoine. Hippoklès a fait ériger sa statue, car le roi Philippe avait accordé pour toujours l' exemption fiscale à sa lignée et le roi Antigone avait conservé ce privilège par égard pour le prestige de sa maison.

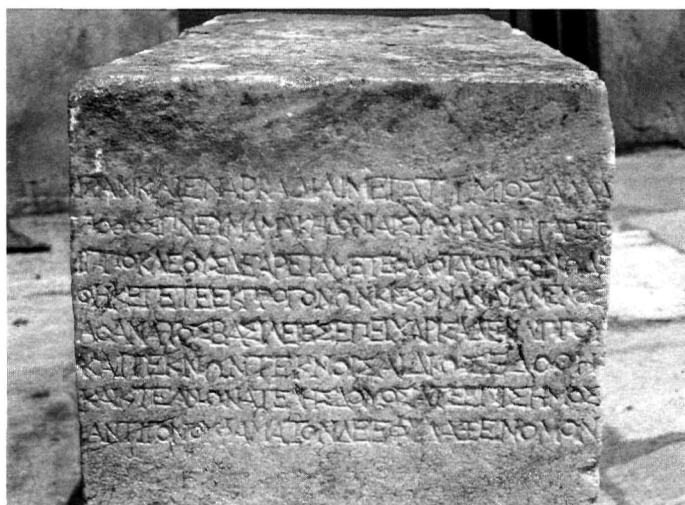
La forme des lettres, qui date ce texte du milieu du III^e siècle av. J.-C., ne laisse pas de doute qu' "Antigone" ne soit Gonatas et "Philippe" le père d' Alexandre le Grand. Hippoklès n' est pas connu par ailleurs, mais l' épigramme apporte un nouveau témoignage sur la vénération particulière d' Antigone pour Pan et sur l' aide militaire que lui avait apporté ce dernier, sans doute lors de la bataille de Lysimacheia. En outre, elle nous offre une version poétique du formulaire des donations royales que nous connaissons aussi bien par Arrien que par des documents épigraphiques découverts notamment à Cassandreia.



Θ. Παζαράς - Μ. Χατζόπουλος Είν. 1. Τό πεσσόσχημο δάθρο κατά τήν άνεύρεσή του.



Θ. Παζαράς - Μ. Χατζόπουλος
Εικ. 2. Τό βάθρο με την
ἐνεπίγραφη ὄψη.



Θ. Παζαράς - Μ. Χατζόπουλος Εικ. 3. Τό ἐπίγραμμα.